



Arrest

nr. 95 605 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Zurumi gelegen in het district Kiti (Gaiti) van de provincie Daykundi. U bent Hazara en sjiïet. U bent heden nog steeds minderjarig. U ging nooit naar school in Afghanistan, maar u volgde één maand koranlessen in de moskee in uw dorp. U besloot Afghanistan te verlaten omdat u problemen had met de taliban die u wilden rekruteren. Ongeveer vierenhalf of vijf jaar geleden kwamen de taliban bij u thuis langs om u mee te nemen. Uw broer was toen al naar Iran gevlucht om diezelfde reden. Uw vader vond u nog te jong en probeerde oplossingen te zoeken om u tegen de taliban te beschermen. Uw vader stelde zich bereid om mee te gaan vechten met de taliban in uw plaats. Nadat uw vader drie jaar geleden deelnam aan een incident waarbij de politiechef van het district Said Ahmad om het leven kwam besloot hij te stoppen met zijn samenwerking met de taliban. Nadien gaf uw vader eten en kledij aan de taliban telkens zij langskwamen om u mee te nemen, tot hij niets meer had om aan hen te geven. Vijftien dagen voor uw vertrek kwamen de taliban opnieuw bij u langs. Uw vader protesteerde en probeerde hen tegen te houden. De taliban waren gewapend met een mes en wilden uw vader neersteken zodat ze u konden

meenemen. U zag dit gebeuren en wilde uw vader op uw beurt beschermen. U kreeg toen een messteek in uw rug. Daarop lieten de taliban u met rust. Uw vader zei dat het onmogelijk werd voor u om nog langer in Afghanistan te leven. Hij regelde uw reis met een smokkelaar. Na een reis van ongeveer één maand kwam u in België aan op 22 juni 2011 waar u op 27 juni 2011 asiel aanvraagde. U legde een medisch attest voor ter staving van uw asielrelaas.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw verklaringen over uw problemen met de taliban in uw regio zijn zeer vaag en oppervlakkig gebleken, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in grote mate wordt ondermijnd. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban die u gedwongen willen rekruteren om deel te nemen aan gevechten (CGVS, p. 14). U verklaarde dat uw eerste problemen met de taliban ongeveer vierenhalf jaar geleden begonnen, nadat uw broer omwille van dezelfde redenen naar Iran vluchtte (CGVS, p. 15). U beweerde dat uw vader de taliban uit uw buurt kon houden door in uw plaats mee te gaan vechten met de taliban (CGVS, p. 16). U bleef echter bijzonder vaag over de activiteiten van uw vader bij de taliban. U beweerde niets te weten over zijn werk. U hield het vaag door enkel te stellen dat hij moest vechten voor de taliban. U kon zich echter slechts één gevecht herinneren waaraan uw vader zou hebben deelgenomen en kon hier geen bijkomende informatie over geven. Zo wist u niet meer wanneer dit gevecht plaatsvond en wat uw vaders aandeel in het gevecht precies was. U had ook geen weet van eventuele andere slachtoffers van dit gevecht (CGVS, p. 16). U wist niet op welke plaatsen uw vader vocht met de taliban. Evenmin wist u met welke talibanstrijders en -commandanten uw vader contact had of samenwerkte (CGVS, p. 16). U verklaarde dat uw vader plots niet meer kon vechten voor de taliban, en dat hij dit besloot na de dood van Said Ahmad, maar wanneer hij besloot te stoppen wist u niet meer. De echte reden is ook u onbekend. De eenvoudige verklaring dat uw vader plots niet meer de juiste houding had om met de taliban te strijden is niet afdoende, gezien hij voordien diverse jaren wel met de taliban meevocht (CGVS, p. 16, 17). Er zou kunnen verwacht worden dat u over dergelijke aspecten meer informatie zou beschikken indien deze feiten werkelijk zouden hebben plaatsgevonden. Zo bleek u ook geen concrete informatie te bezitten over de personen door wie u vreest gerekruteerd of vermoord te worden. U kon geen informatie bieden aangaande de namen van de talibanstrijders die u bedreigden, hun afkomst of de commandanten voor wie ze werkzaam waren (CGVS, p. 9, 14, 15). Voorts wist u niet waarom de taliban precies in u geïnteresseerd waren en wat u voor hen zou moeten doen (CGVS, p. 18). U kon vreemd genoeg ook geen enkele actieve talibancommandant uit uw regio opnoemen en ook de algemene leider van de taliban in Afghanistan bleek u niet te kennen want u dacht dat het “Bin Laden was of zo” (CGVS, p. 14, 15). Dergelijke vage antwoorden bevestigen dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Ongeveer vijftien dagen voor uw vertrek zouden de taliban opnieuw bij u zijn langs geweest om u te rekruteren (CGVS, p. 15). Uw vader kon de taliban iedere keer tegenhouden u mee te nemen door hen telkens iets in de plaats te geven. De laatste keer gaf hij hen niets waardoor u in een gevecht een messteek kreeg van de taliban (CGVS, p. 17). Het is erg opmerkelijk dat uw vader plots besloot om zomaar in te gaan tegen een 15-tal gewapende talibanstrijders (CGVS, p. 17, 18). Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban, die tenslotte jarenlang probeerden u te rekruteren, zich zomaar zouden laten afschepen door uw vader. Nadat de taliban u een messteek gaven zouden ze u zomaar met rust gelaten hebben (CGVS, p. 17). Het is weinig aannemelijk dat de taliban eerst zoveel jaren moeite doet om u te kunnen rekruteren, en u dan plots met rust zouden laten. Verder dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over de activiteiten van de taliban in uw regio bijzonder oppervlakkig zijn gebleken. U haalde zelf aan dat het in uw regio bijzonder onveilig is omwille van de aanwezigheid van de taliban (CGVS, p. 7). U bleef echter bijzonder algemeen en vaag over de manier waarop de taliban in uw regio zouden hebben gerekruteerd. U verklaarde dat de taliban gewoon langskomen in de huizen en de kinderen meenemen. U opnieuw gevraagd hoe zij dat precies doen, bleef u erg vaag en zei u: “ze komen als ze dat willen en als ze niet willen komen ze niet” (CGVS, p. 7). Het enige wat u kon zeggen over de activiteiten van de taliban in uw regio is dat ze dwang uitoefenen op de mensen door hun huizen te beroven en de kinderen mee te nemen. Andere activiteiten hebben de taliban volgens u niet (CGVS, p. 9). Deze verklaringen

overstijgen de algemeenheid echter niet. U stelde andere jongeren te kennen die werden meegenomen door de taliban, onder wie uw buurjongen Ali. De andere jongeren kende u niet persoonlijk en kon u niet benoemen. U zei voorts niet te weten waarheen de taliban de jongens brachten of wat er met hen gebeurd is. U wist niet wat er met uw buurjongen gebeurd was of waar hij bijvoorbeeld gevochten had (CGVS, p. 8). U verklaarde dat de taliban de jongens laten vechten en zelfmoordaanslagen laten plegen. U kon geen concreet voorbeeld geven van dergelijke aanslag. Evenmin kon u een jongen uit uw dorp opnoemen die ingezet werd om een aanslag te plegen. U zou zelfs nooit een naam opgevangen hebben van andere dorpelingen (CGVS, p. 9). In een dorp geconfronteerd met dergelijke rekrutering en verlies aan mensenlevens, kan men toch verwachten dat de inwoners meer zouden weten over de omstandigheden waarin jongeren omkwamen of waar zij werden ingezet. Het is verwonderlijk dat u nauwelijks enige notie hebt van de taliban in uw regio. Niet alleen zijn uw asielmotieven onmiddellijk verbonden aan de activiteiten van de taliban en probeerden zij eveneens uw broer te rekruteren (CGVS, p. 15). Ook uw vader heeft, zoals u stelt, jarenlang samengewerkt met de taliban waardoor het moeilijk in te denken is dat u niet over meer concrete informatie beschikt. Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielaanvraag onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Het door u voorgelegde medische attest toont louter aan dat u een litteken van twee centimeter heeft, maar is geheel geen bevestiging van de oorzaak hiervan of de omstandigheden waarin u dit opliep. Dit document volstaat dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, meer bepaald in het district Kiti (Gaiti), te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA ("Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat Daykundi als een relatief stabiele en rustige provincie beschreven wordt. Bij twee zuidelijke districten is er wel sprake van veiligheidsincidenten. Voor het district Kiti (Gaiti) wordt echter geen melding gemaakt van veiligheidsincidenten. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Daykundi een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Kiti (Gaiti) in de provincie Daykundi, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Kiti (Gaiti) actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Kiti (Gaiti) van de provincie

Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal enkel veronderstellingen uit maar hem nergens op tegenstrijdigheden kan betrappen. Hij wijst er ook op dat hij minderjarig is.

Verder stelt hij dat de veiligheidstoestand in heel Afghanistan slecht is en dat er een kunstmatig onderscheid wordt gemaakt tussen veilige en onveilige provincies en districten. Volgens verzoeker is het niet logisch dat het oorlogsgeweld aan een provincie- of districtsgrens zou stoppen. Er is geen enkele garantie (nu of naar de toekomst toe) dat de situatie in Daykundi voldoende veilig is opdat verzoeker ernaar zou kunnen terugkeren. Volgens verzoeker gebeuren er dagelijks overal in Afghanistan zware aanslagen. Hij verwijst naar aanslagen in Kaboel, in Samangan en in Zaranj en voegt over deze laatste aanslag een internetartikel toe.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker vage en oppervlakkige verklaringen heeft afgelegd over zijn problemen met de taliban in zijn streek.

Zo heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker geen concrete informatie kon geven over de personen door wie hij vreest gerekruteerd of vermoord te worden, dat hij niet wist waarom de taliban precies in hem geïnteresseerd waren en wat hij voor hen zou moeten doen en dat hij ook geen enkele actieve talibancommandant uit zijn streek kon opnoemen. Verzoeker kon ook niet zeggen welke andere activiteiten de taliban hebben naast dwang uitoefenen op de mensen door hun huizen te beroven en de kinderen mee te nemen. Hij stelde andere jongeren te kennen die werden meegenomen door de taliban, maar kon enkel zijn buurjongen benoemen. Hij wist niet waarheen de taliban de jongens brachten of wat er met hen gebeurd is. Hij wist ook niet wat er met zijn buurjongen gebeurd was of waar hij bijvoorbeeld gevochten had. Hij verklaarde dat de taliban de jongens laten vechten en zelfmoordaanslagen laten plegen maar hij kon geen concreet voorbeeld geven van dergelijke aanslag. Hij kon evenmin een jongen uit zijn dorp opnoemen die ingezet werd om een aanslag te plegen.

Van iemand die zelf vreest gerekruteerd te worden door de taliban mag worden verwacht dat hij hierover meer kan zeggen. Het feit dat hij minderjarig is doet daaraan geen afbreuk. Daarom hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar het district Kiti (Gaiti) in de provincie Daykundi kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Kiti (Gaiti) een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat uit het Cedoca-rapport van 14 oktober 2011 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is, dat Daykundi een relatief stabiele en rustige provincie is en dat voor het district Kiti (Gaiti) geen melding wordt gemaakt van veiligheidsincidenten.

Verzoeker stelt dat er dagelijks overal in Afghanistan zware aanslagen gebeuren en hij verwijst naar aanslagen in Kaboel, in Samangan en in Zaranj. Hij toont echter niet aan dat er ook in het district Kiti

(Gaiti) veiligheidsincidenten zijn en al helemaal niet dat er daar aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Bijgevolg is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Kiti (Gaiti) in de provincie Daykundi een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Verzoekers betoog dat er geen enkele garantie is dat de situatie in Daykundi naar de toekomst toe voldoende veilig is opdat verzoeker ernaar zou kunnen terugkeren, is hier dan ook niet dienstig.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER